

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμανικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ετησίᾳ... δρ. 8,—
Ἐξάμηνος... > 4,50
Τρίμηνος... > 2,50

Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰκασίου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἀπριλίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 20

Ἡ ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Χαρὰ στ' ἀθῶα χεῖλη
ποῦν' ἄξια ν' ἀνοιχθοῦν
μπρὸς στὴν Ὠραία Πύλιν
τὸν Πλάστη νὰ δεχθοῦν!

Γιατ' ἡ ψυχὴ θὰ νοιώθει
τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς
τῆς φάτνης, ποῦ ἔσαρκώθη
τοῦ κόσμου ὁ Λυτρωτής.

Φάτνη κι' αὐτὴ θὰ γίνῃ,
θὰ λάμπῃ ἀκτινωτῇ,
φῶς ποῦ ποτὲ δὲν σβύνει
μὲ δόξα θὰ κρατῇ.

Φάτνη κι' αὐτὴ θὰ γίνῃ
κι' ὁ πάνσοφος ἔκει
καθὼς στὴν ἄλλῃ ἐκείνῃ
Θεὸς θὰ κατοικῇ.

Θὰ βλέπῃ τὴν Παρθέναν
τὸν Πλάστη νὰ βαστᾷ,
καὶ δῶρα σωριασμένα
στὰ πόδια του μπροστά.

Θὰ βλέπῃ τὸν ἀστέρα
τῶν Μάγων, νὰ περνᾷ,
θ' ἀκούῃ νύκτα-μέρα
ἀγγέλων ὡσανά!

Στὰ βάθη τῆς θὰ κλείνῃ
τρεῖς θησαυρούς αὐτῆς:
παντοτεινὴ γαλήνη,
ἀγάπη κι' ἀρετή.

Χαρὰ στ' ἀθῶα χεῖλη
ποῦν' ἄξια ν' ἀνοιχθοῦν
μπρὸς στὴν Ὠραία Πύλιν
τὸν Πλάστη νὰ δεχθοῦν!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

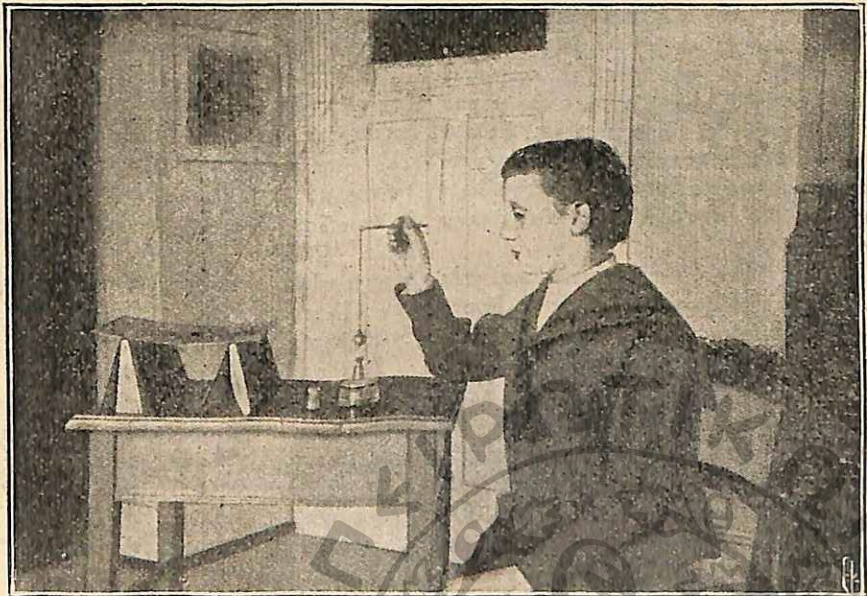
Ἡ ΘΕΡΜΟΤΗΣ ΔΙΑΣΤΕΛΛΕΙ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ θερμότης δια-
στέλλει τὰ σώματα, αὐξάνει δηλαδὴ τὸν
ὄγκον τῶν. Ὁ μικρὸς μαθητὴς, τὸν
ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα μας,
προσπαθεῖ νὰ ποδείξῃ πειραματικῶς τὴν
ἀρχὴν αὐτὴν τῆς Φυσικῆς.

Ἔλαβε μίαν σφαῖραν, ἀπὸ μολύβι

ἐκράτησε τὴν σφαῖραν τοῦ ἐπάνω ἀπὸ
τὴν φλόγα τοῦ οἰνοπνεύματος τρία-τέσ-
σαρα λεπτά τῆς ὥρας. Οὕτω θερμο-
σμένην ἐδοκίμασε νὰ τὴν περάσῃ καὶ
πάλιν ἀπὸ τὴν ὀπὴν τοῦ ἐλάσματος, πα-
ρετήρησεν ὅμως ὅτι ἡ σφαῖρα δὲν διήρ-
χετο πλέον, δὲν ἐχωροῦσε.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ θερμότης τὴν
διέστειλεν, ἐμεγάλωσε τὸν ὄγκον τῆς,
ἡῶς τὴν διάμετρόν της. Πραγματι-
κῶς ὁ πειραματιστὴς τὴν ἄρισε νὰ στα-

ἢ ἀπὸ σίδηρον, διαμέτρου τριάκοντα χι-
λιοστών, ἐφωδιασμένην καὶ μὲ μικρὸν
κρίκον, διὰ τοῦ ὁποῖου τὴν ἐκρέμασεν
εἰς μίαν ἀλυσιδίτσαν—ἢ εἰς ἀπλοῦν
σύρμα—μὲ ξυλίνην λαβὴν.

Εἰς τὸ μέσον ἐλάσματος λευκοσιδή-
ρου (τενεκὲ) ὁ πειραματιστὴς ἤνοιξε
μίαν ὀπὴν, ἔχουσιν ἀκριβῶς τὴν διά-
μετρον τῆς σφαίρας· ἐτοποθέτησε τὸ
ἐλάσμα ἐπάνω εἰς δύο ὀρθὰ βιβλία, καὶ
ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ σφαῖρά του εἴμπορεῖ νὰ
διέρχεται ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως διὰ
μέσου τῆς ὀπῆς.

Κατόπιν ἀναψὲ τὸ καμινέτον τοῦ καὶ

θῆ ἐπάνω εἰς τὴν ὀπὴν καὶ ἐπερίμεινεν
ὀλίγα λεπτά, ἕως νὰ ψυχρανθῇ. Καὶ
τότε εἶδε τὴν σφαῖραν νὰ πίπτῃ, διερ-
χομένη ἀπὸ τὴν ὀπὴν, ὅπως πρῶτα.
Διότι, ψυχρανθεῖσα, ἀνέλαβε τὸν πρῶ-
τόν της ὄγκον, τὴν πρώτην της διάμε-
τρον.

Ἡ ἀρχὴ τῆς διαστολῆς τῶν σωμά-
των διὰ τῆς θερμότητος μᾶς ἐνθυμίζει
ἐν... Παιδικὸν Πνεῦμα. Ὁ καθηγητὴς
ἐζήτησεν ἐν παράδειγμα, ὁ δὲ ἔξυπνος
μαθητὴς ἔφερε τὰς... ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι
μεγαλόνουν τὸ θῆρος καὶ μικραίνουν
τὸν χειμῶνα! Καὶ ὅμως τάληθινὰ πα-

ραδείγματα εἶνε τόσο ἀθρόνα! Αἱ σιδη-
ραὶ ράβδοι τῶν τράμ, ἐξαφνα, πάντοτε
τοποθετοῦνται οὕτως, ὥστε νάφινουν
μεταξύ των ἐν μικρὸν κενόν. Τὸ κενόν
αὐτὸ πληροῦται σχεδὸν τὸ καλοκαίρι,
ὅταν αἱ ράβδοι θερμαίνονται πολὺ. Ἄν
ᾤσαν ἐντελῶς ἐνωμέναι, μὲ τὴν αὔξη-
σιν τοῦ ὄγκου δὲν θὰ ἐχωροῦσαν πλέον
εἰς τὴν γραμμὴν καὶ θάνετινάσσαντο
στρεβλωμέναι.

Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

Ο ΨΑΡΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 168.)

Ἡ μαγνητικὴ δύναμις, ἡ μυστηριώ-
δης, ἡ ὁποία διὰ μέσου ἀπεράντων ἀπο-
στάσεων, ὑπεράνω βουνῶν καὶ θαλασ-
σῶν, σύρει τὰς ἐκλεκτάς ψυχὰς πρὸς
τὸ ἅγιον χῶμα τῆς Πατρίδος, εἵλκυε
καὶ τὸν Βαρβάκην πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Λόγοι ὑγείας τὸν ἔκαμαν νὰ μετα-
κινήσῃ εἰς τὴν εὐαερον πόλιν τῆς Ἀζο-
φικῆς, τὸ Ταϊγάνιον. Εἰς τὸ Ταγανρόκ,
ὅπως λέγουν αὐτὸ οἱ Ρῶσοι, ἤρχοντο
πολλοὶ Ἕλληνες εἴτε χάριν ἐμπορίου
εἴτε διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν ὀριστικῶς.
Ρωσικὰ δὲν ἤξευρον, ἑλληνικὴ ἐκκλη-
σία δὲν ὑπῆρχε, καὶ οἱ Ἕλληνες ἤναγ-
κάζοντο μὲ βαθεῖαν λύπην των, νὰ στε-
ροῦνται τὴν θείαν μυσταγωγίαν.

Ὁ Βαρβάκης μὲ γενναιοδωρίαν ἤγε-
μόνος κτίζει μεγαλοπρεπῆ λιθόκτιστον
ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸν μυχὸν
τῆς Ἀζοφικῆς οἱ ξενητευμένοι ἤκουον
μὲ ῥῆγος ἱερὰς καταυξέως—θρησκευτι-
κῆς συγχρόνως καὶ ἐθνικῆς—τὴν λει-
τουργίαν εἰς τὴν ποθητὴν μητρικὴν
γλῶσσαν.

Ὁ Βαρβάκης, ἐπινοητικὸς καὶ εἰς
τὴν εὐεργεσίαν ὅπως καὶ εἰς τὸ ἐμπό-
ριον, τὴν ἀγαθοεργίαν ταύτην κατέστησε
μέσον πρὸς ἄλλην ἀγαθοεργίαν. Ὁλό-
γυρα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔκτισεν ἄλλα
κτίρια, μετέβαλε τὴν ἐκκλησίαν εἰς
μοναστήριον, τὸ διεκόσμησε πλουσιοπαρό-
χως, ἐδώρην εἰς αὐτὸ κτήματα καὶ εἰσο-
δήματα καὶ, ἐξοδεύσας ἐν ὄλθ 600,000
ρούβλια, τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Πανάγιον
Τάφον. Αὐτοκρατορικὸν Διάταγμα ὠρίζε
νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα ὁ Πατριάρχης τῶν
Ἱεροσολύμων νὰ στέλλῃ Ἕλληνα ἀρχι-
μανδρίτην εἰς τὸ Ταϊγάνιον διὰ τὴν
ιεράν ἀκολουθίαν, τὰ δὲ πλούσια εἰσοδή-
ματα τοῦ Ἱεροσολυμικοῦ ν' ἀποστέλ-
λωνται εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν πρὸς συν-
δρομὴν τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ὁ Βαρβάκης ἴδρυσε σχολεῖα διὰ νὰ
μανθάνουν γράμματα τὰ παιδιά τῶν ξε-
νητευμένων Ἑλλήνων. Ἐστειλε χίλια
φλωρία εἰς τὸν Θεόδωρον Ράλλην, ἐμ-
πορευόμενον εἰς τὴν Βιέννην, διὰ νὰ
βοηθήσῃ πτωχοῦς, σπουδαστὰς καὶ ἐκδό-
τας ἑλληνικῶν περιοδικῶν καὶ βιβλίων.

Εἵκοσι χιλιάδας γρόσια ἐδώρην εἰς
τὸ σχολεῖον τῆς Χίου, τὸ ὁποῖον ἤκμαζε

κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καὶ εἵκοσιν
ἄλλας χιλιάδας εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς
ἰδίας πόλεως.

**

Ἀλλὰ πῶς ἀπὸ τὸν μυχὸν τῆς Ἀζο-
φικῆς ἐσυλλογίσθη ὁ Βαρβάκης τὴν ὡ-
ραίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὸν «Πλευστὸν
εὐώδη κήπον» τῆς Ἰωνίας; Μήπως διότι
ἦτο γείτων τῶν ἀγαπητῶν τοῦ Ψαῤῥῶν;
ἢ μήπως διότι τὸν συνέδεε μὲ αὐτὴν κά-
ποιος ἱερὸς δεσμός;

Εἰς τὸ Ταϊγάνιον εἶχε προσκαλέσει ὁ
Βαρβάκης τὴν μητέρα του καὶ τοὺς στε-
νωτέρους συγγενεῖς του. Ἡ εὐσεβὴς
ψαριανὴ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ μέγαρον
τοῦ Βαρβάκη καὶ ἐδόξαζε ἡμέραν καὶ
νύκτα τὸν Θεὸν διὰ τὸν ἡγεμονικὸν
πλοῦτον τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ πρὸ πάντων
διὰ τὴν χριστιανικὴν του χρῆσιν. Ἐμάν-
θαν ἐν δόξῃ εἰς ἐκκλησίας πτωχῶν
χωρίων ἱερὰ σκεύη, ὅτι ἔστειλε βοη-
θείας εἰς τὰς καλύδας τῶν πτωχῶν καὶ
εἰς τὰς φυλακὰς—πολλάκις δὲν ἐδί-
σταζε νὰ τὰς πηγαίνει καὶ μόνος του,—
καὶ ἡ εὐλαβὴς ψυχὴ τῆς ἡσθάνετο ἀγαλ-
λίσαι δὲν τὸν ἐδίλεπε πόσον ἀπλᾶ, χω-
ρὶς πομπῆν καὶ ἐπιδειξιν, μετέβαινε
εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ προσπέσῃ
ταπεινά, ὡς ὁ πτωχότερος τῶν πτωχῶν,
ἐνώπιον τοῦ Παντοδυνάμου!

Ἡ εὐλαβὴς ψαριανὴ τὰ τελευταῖα
ἔτη τῆς ζωῆς τῆς ἔχασε τὸ φῶς τῆς. Τὰ
μάτια τῆς ἐκλείσθησαν εἰς τὸν κόσμον·
ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τῆς ἐστρά-
φησαν μὲ διπλασίαν δύναμιν πρὸς τὸ
θεῖον φῶς. Ἐφόρσε τὸ μοναχικὸν ἔν-
δυμα. Ἐκεῖθεν ὠδηγήθη εἰς τὴν Κων-
σταντινούπολιν καὶ ἔλαβε τὴν εὐλογία
τοῦ Πατριάρχου. Ἐπειτα ἐκλείσθη εἰς
ἐν μοναστήριον τῆς Χίου.

Αὐτὸς ἦτο ὁ ἱερὸς δεσμός ὁ συνδένων
τὸν Βαρβάκην μὲ τὸν «Πλευστὸν εὐώδη
κήπον». Ἡ γηραιὰ καλογραῖα ἔζησεν
ἐκεῖ ἕως τὸ 1821. Εἰς τὰς σφαγὰς τῆς
Χίου ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν κρεουργήσῃ
ζεῖμπέκικο γιγατάνι· ἀλλ' ἀτρόμητοι
ψαριανοὶ ὤρμησαν εἰς τὸ μοναστήριον,
τὴν ἤρπασαν, τὴν ἐπεβίβασαν εἰς ψα-
ριανὸν πλοῖον καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὸ
ποθητὸν γενέθλιον ἔδαφος.

**

Ὅταν τὸ 1821 ἐβρόντησε τὸ ὄπλον
τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Βαρβάκης ἦτο
πολὺ γέρον. Ὡ! μὲ ποίαν λαχτάραν θὰ
ἐσυλλογίσθη τὰ νεανικά του χρόνια,
τὰ χρόνια τῆς τόλμης καὶ τῆς παλλη-
καριᾶς εἰς τὸ Αἶγαῖον, καὶ πῶς θὰ
ἐψιθύρισε μὲ στεναγμὸν:

— Ἀχ! καυμένα νηῶτα!..

Ἀλλ' ἂν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὁρμήσῃ
αὐτὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, γοργὰ καὶ κε-
ραυνόβόλος, ἦτο δυνατόν νὰ στείλῃ ἐκεῖ
κάτι ἰδικόν του, τὸν πλοῦτόν του.

Πρῶτα-πρῶτα ἐστρατολόγησεν ὅλους
τοὺς ἀξιωμαχοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀζο-
φικῆς, τοὺς ἐφωδίασε μὲ ὅπλα, πολε-
μεφῆδια καὶ χρήματα—καὶ μὲ ἐνθου-
σιασμὸν—καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ πολεμή-
σουν μὲ τὸν Ὑψηλάντην.

Ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς χώρας τὰς πυρ-
ποληθείσας καὶ λεηλατηθείσας, ἐσύροντο
εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν—τὴν ἀλλαξοπι-
υστίαν καὶ τὴν ἀτίμωσιν—κατὰ χιλιά-
δας γυναῖκες, παρθένοι καὶ παιδιά. Ὁ
Βαρβάκης ἔμαθεν ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον
—ἀτρόμητον εἰς τὸ καθήκόν του ὑπὲρ
τοῦ Γένους καὶ μετὰ τὸν ἀπαγγονισμὸν
Γρηγορίου τοῦ Ε'—ἐφρόντιζε μυστικὰ
περὶ λυτρώσεως των, καὶ ἔστειλεν
100,000 ρούβλια πρὸς ἐξαγορὰν αἰχμα-
λώτων.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἥτις εἶχε μετα-
δληθῇ εἰς στρατόπεδον, δὲν ἐπερίσσευαν
χέρια διὰ τὸ ἄροτρον καὶ τὴν σκαπά-
νην· ἀλλὰ καὶ ὅπου ἐγένετο σπορά, πρὶν
ἔλθῃ ὁ θερισμὸς ἐπρόφθανον συχνὰ τὰ
ἐχθρικά στίφη καὶ ἐπυρπόλουν τὰ στά-
χυα. Οὐτε χρήματα ὑπῆρχον. Δυστυχία
καὶ πείνα ἐδασάνιζε πολεμιστὰς καὶ
γυναῖκόπαιδα.

Ὁ Βαρβάκης ἔστειλεν εἰς τοὺς πει-
νασμένους ὀλόκληρα φορτία σίτου, μίαν
δὲ φορὰν ἔστειλεν εἰς τὰ Ψαῤᾶ καὶ ὁ-
λόκληρον φορτίον πυρίτιδος.

**

Ὅτε ἐφθασεν ἡ φοβερὰ εἰδήσις τῆς
καταστροφῆς τῶν Ψαῤῶν, εὐρίσκειτο εἰς
τὴν Βιέννην. Ἡ ἡρωικὴ νῆσος εἶχε
καταστραφῇ ἐκ θεμελίων. Πολλοὶ γυ-
ναῖκες ὤρμησαν μὲ τὰ τέκνα των εἰς
τὰ κύματα διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν αἰχμα-
λωσίαν. Τὸ ἄνθος τῶν ψαριανῶν πολε-
μιστῶν εἶχε φονευθῇ εἰς τὴν μάχην ἢ
εἶχε ἀνατιναχθῇ ἡρωικῶς εἰς τὸν ἀέρα·
χιλιάδες γυναῖκοπαῖδων εἶχον διασκορ-
πισθῇ εἰς τὰς νήσους...

Ὁ Βαρβάκης δὲν ἐσυλλογίσθη πλέον
τίποτε. Οὔτε τὸ αὐλικὸν ἀξίωμα του,
οὔτε τὰ μεγάλα του συμφέροντα εἰς τὴν
Ρωσίαν, οὔτε τὰ δύσκολα τότε θαλασ-
σινὰ ταξείδια, οὔτε τὸ βαθὺ γῆρας τῶν
σχεδὸν ὀγδοῇντα χρόνων του. Ἐσυλλο-
γίσθη μόνον ὅτι ἦτο Ἕλλην, Ψα-
ριανός, Βαρβάκης. Ἀμέσως καταβαί-
νει εἰς τὴν Τεργέστην, φορτῶναι ὁ-
λόκληρα πλοῖα μὲ ἐνδύματα καὶ μὲ τρο-
φὰς καὶ διευθύνεται εἰς τὸν τόπον τῆς
πανωλεθρίας.

Ἀλλὰ τὰ Ψαῤᾶ, «ἡ ὀλόμαρη ράχη»,
τὰ κοσμοδοξασμένα Ψαῤᾶ ἦσαν ἔρημα·
σιωπὴ θανάτου ἐξετείνετο εἰς τὰ κα-
πνισμένα καὶ αἱματοβαμμένα ἐρείπια
καὶ ὁ Βαρβάκης ἀπεβίβάσθη εἰς Μονεμ-
βασίαν.

Σπαρακτικὸν θέαμα παρουσιάσθη ἁ-
μέσως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Γυναῖ-
κες καὶ παιδιά ἐπεριπλανῶντο εἰς τὴν

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Περὶλήψης τῶν προηγουμένων: — Ὁ
μικρὸς βοημὸς Τιάρκος, βοηθηθεὶς μυστι-
κῶς καὶ ἐπὶ τῷ βασιλεῶς τῶν βοημῶν Βο-
δόγ, κατῴρθωσε νὰ ἐπιδώσῃ μίαν σπουδαίαν
ἐπιστολήν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος πρὸς τὸν
πρίγκιπα Μυράτ, νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἁλώ-
σιν τῆς γερῆρας τοῦ Θαβῶρ καὶ νὰ πελευθε-
ρώσῃ τὸν προσιάτην τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶν,
γάλλον λοχαγόν, ὁ ὁποῖος εἶχε κρατηθῇ ὑπὸ
τῶν αὐστριακῶν αἰχμάλωτος εἰς τὸ Λίντς.—
Τώρα πρόκειται νὰ τιμηθῇ δι' ὅλα αὐτὰ
τὰνδραγαθήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΓΑΛΛ ΤΗΣ ΛΕΑΣ

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐφθασε!

Ὑπὸ αὐτοσχεδίων σκηνῇ, παρὰ τὴν
εἴσοδον τοῦ χωρίου Τέλλνιτς, τὸ ὁποῖον
κατεῖχε ὁ λόχος του, ὁ λοχαγὸς Λου-
δοβίκος Κορμᾶς ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ
στρατιωτικῆς κλίνης. Ὁ Τιάρκος, σιω-
πηλὸς καὶ ἀκίνη-
τος, ἐκάθητο εἰς
μίαν γωνίαν τῆς
σκηνῆς καὶ ἐκύτ-
ταζε τὸν προστά-
την του, ὁ ὁποῖος
διαρκῶς μετεκι-
νεῖτο, μὴ δυνάμε-
νος νὰ εὕρῃ ὑπνον.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρόν, ὁ μικρὸς
ἐσηκώνετο καὶ τῷ
ἔδιδε νὰ πίνη.

— Εὐχαριστῶ,
Τιάρκο, τῷ εἶπεν
ὁ Κορμᾶς, τείνων
τὸ ποτήριον, ποῦ
εἶχεν ἀδειάσει. Χά-
ρις εἰς τὰς περι-
ποιήσεις σου, εἰμαι λιγάκι καλλίτερα.
— Ἡ ὄψις σας τὸ δείχνει, λοχαγέ
μου, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς· σὲ δύο μέρες
θὰ εἴσθε ἐντελῶς καλὰ· ἔτσι εἶπεν ὁ
γιατρός.

— Πρέπει νὰ γιαιτρευθῶ προτίτερα,
ὑπέλαβεν ὁ Κορμᾶς μὲ φλογερούς ὁ-
φθαλμούς, διότι ἡ μάχη πλησιάζει.

Ἐξηπλώθη πάλιν καὶ ἐσιώπησε. Τότε
ὁ Τιάρκος ἐξῆλθε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν
σκηνὴν καὶ ἐπῆγε νὰ λυμῇ τὴν γίδαν του
Λέαν, ἡ ὁποία ἔδοσκε δεμένη ἐκεῖ πλη-
σίον εἰς ἓνα πᾶσταλον.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Λουδοβί-
κος Κορμᾶς ἐπανεῖδε τὴν σύζυγόν του
Λευκοθέαν εἰς τὴν Βιέννην, ὅπου ἐπέ-
στρεψεν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας του, εἶχον
παρέλθῃ τρεῖς ἑβδομάδες. Ὁ καιρὸς αὐ-
τὸς εἶχε χρησιμοποιοθῇ καλὰ ὑπὸ τοῦ
Ναπολέοντος. Εὐρισκόμενος ἐν τῷ μέσῳ
δύο ἐχθρικῶν στρατιῶν, ἀφ' ἑνὸς τῆς
τοῦ Τυρέλου, ἀφ' ἑτέρου τῆς αὐστρωσ-

σικῆς, διοικουμένης ὑπὸ τῶν δύο Αὐτο-
κρατόρων, οἱ ὁποῖοι κατεῖχον τὴν Μορα-
βίαν, ὁ Ναπολεὼν ἐβάδιζε κατ' αὐτῆς
καὶ τὴν συνήντησεν εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ
Ἀουστερλίτς.

Ἐντὸς τριῶν μηνῶν, οἱ στρατιῶται
του εἶχον διατρέξῃ πεντακοσίας λεύγας.

Ἀναχωρήσας ἐκ Βιέννης, ὁ Κορμᾶς
ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ λόχου του,
ἀλλὰ, μολοντί εἰδοποίησε τὸν Ναπο-
λέοντα περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, οὗτος
δὲν τὸν εἶχε καλέσῃ ἀκόμη εἰς ἀκρόασιν.

Εἴτε ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μήπως πε-
ρίεπεν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Αὐτο-
κράτορος, ὡς μὴ ἐκτελέσας καλῶς τὴν
ἐντολήν του, εἴτε ἀπὸ τὰς κακουχίας τῆς
αἰχμαλωσίας του, ὁ λοχαγὸς ἔπεσε μετ'
ὀλίγον ἀσθενῆς. Ἐν τούτοις ἠκολούθησε
τὰ στρατεύματα, ἔλαβε μέρος καὶ εἰς τὴν
μάχην τοῦ Χολμπέρν, καὶ ἐφθασεν εἰς
τὸ Τέλλνιτς.

Ὁ Τιάρκος, πάντοτε ἀρρωστωμένος,
εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν λοχαγόν, διότι
ὑπεσχέθη εἰς τὴν Λευκοθέαν, ἡ ὁποία
εἶχε μείνῃ εἰς τὴν
Βιέννην, νὰ τῇ
φέρῃ ἐκάστοτε εἰ-
δήσεις περὶ τοῦ
συζύγου τῆς.

Ἡ ἀγάπη καὶ
τῶν δύο πρὸς τὸν
μικρὸν Βοημόν,
ἠῤῥανεν ἀπὸ ἡμέ-
ρας εἰς ἡμέρας.
Ὁ λοχαγός, χω-
ρὶς νὰ αἰσθάνε-
ται τὸν παραμι-
κρὸν φόβον πρὸς
τὸ ἡρωικὸν παι-
δίον, τὸ ὁποῖον εἶ-
χεν ἐπιτύχῃ ὅ,τι
δὲν εἶχε κατορθώ-
σῃ αὐτός, ἐθαύ-
μαζεν ἀπεναντίας τὴν εὐφυίαν καὶ
τὴν δραστηριότητα ποῦ εἶχεν ἀναπτύξῃ
κατὰ τὴν δύσκολον ἐκείνην ἀποστολήν.

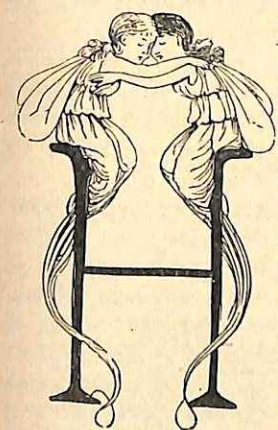
Ὁ Τιάρκος ἐξ ἄλλου ἐσοφίζετο καθε-
τρόπον διὰ νὰ φαίνεται χρήσιμος πρὸς
τοὺς εὐεργέτας του. Ἀνησυχῶν διὰ τὴν
ἀσθενείαν τοῦ λοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος ἐτρέ-
φετο μόνον μὲ γάλα, εἶχε φέρῃ μαζί του
εἰς τὸ Τέλλνιτς καὶ τὴν Λέαν. Χάρις
εἰς αὐτὴν, ἠμποροῦσε νὰ διδῇ καθ' ἐκά-
στην καλὸν γάλα, παχὺ καὶ νωπὸν, εἰς
τὸν λοχαγόν, τὸν ὁποῖον κατέτρωγεν ὁ
πυρετός.

Ἐν ᾧ ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς ἐκοιμάτο
εἰς τὴν σκηνὴν του, ὁ μικρὸς βοημὸς ἤ-
κουεν ἔξω τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι
συνωμίλουν περὶ τῆς ἐπικειμένης μά-
χης μὲ πεποθήσιν καὶ χαράν.

— Ἀδέλφια, ἔλεγεν ἓνας δραγόνος,
ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ μέρος καὶ εἰς τὰς
ἐκστρατείας τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἰ-
ταλίας· μοῦ φαίνεται πῶς αὐριο ποῦ

«Ἐφθασε ὁ Αὐτοκράτωρ...» (Σ. 168, στ. α').

πάγετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Πά-
σχα, καὶ θάκούσετε τὸν θαυμάσιον ἐκεί-
νον πανηγυρικὸν τοῦ Χρυσοστόμου, ποῦ
ἀρχίζει μὲ τὰς λέξεις: «Ἐῖ τις εὐσε-
βὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαύτω νῦν τῆς
λαμπρᾶς ταύτης πανηγύρεως...»

Ἐπειτα ἀπ' αὐτό, τί ἄλλο θὰ ἠμπο-
ροῦσε νὰ σᾶς γράψῃ κανεὶς!..

Περιορίζομαι λοιπὸν εἰς τὴν πασχα-
λινὴν αὐτὴν κάρταν, μὲ τὴν ὁποίαν σᾶς
στέλλω τὸ φιλὶ τῆς Ἀγάπης καὶ τὰς
ἐγκαρδίας εὐχὰς μου. Χριστὸς Ἀνέστη!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Θάβροντήξῃ τὸ τουφέκι, θά τὸ γλεντίσωμε.

— Μακάρι, ἀπεκρίθη ἕνας νεοσύλ-
λεκτος, γιατί εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ
θὰ ἰδῶ μάχη.

— Τότε λοιπὸν εἶσαι τυχερός, ὑπέ-
λαβεν ὁ δραγόνος ἀνάπτων τὴν πίπαν
του, γιατί αὐτὴ ἡ μάχη θὰ μείνῃ ἱστο-
ρική. Ὁ ἴδιος ὁ Κοντοδεκανέας μᾶς
τὸ εἶπε στὴν προκήρυξί του: «Τρία ἔ-
θνη ἔχομεν ἐναντίον μας!» Καὶ θὰ τὰ
τσακίσωμε καὶ τὰ τρία!..

Ἐξαφνα, γηραιὸς λοχίας, ὁ ὅποιος
ἐπανήρχετο ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του, ἔρ-
ριψε χάμω τὸν σάκκον καὶ ἀνήγγειλε:

— Ἐφθάσε ὁ Αὐτοκράτωρ!

Κανεῖς δὲν τὸ ἤξευρεν ἀκόμη, καὶ ὁ
νεοσύλλεκτος ἀπεκρίθη:

— Περίεργο! τώρα δὲ ἔπινα μὲ τὸν
ὕπνρητον τοῦ στρατηγοῦ, καὶ δὲν μοῦ
εἶπε τίποτα.

«Μεγαλειότατε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῇς...»

— Δὲ σοῦ εἶπε τίποτα, ἔ; ὑπέλαβεν
ὁ λοχίας· σοῦ λέγω λοιπὸν πῶς ὁ Αὐ-
τοκράτωρ εἶνε ἐδῶ· τὸν μυρίζονται ὡς
καὶ ἡ μύτης... τῶν παπουτσιῶν μου.

— Μ' ἀπὸ ποῦ τὸν καταλαβαίνεις;

Ἡρώτης περιέργος ὁ Τιάρκος.

— Ἀπὸ ποῦ, μικρέ μου; Μὰ εἶνε
τόσο εὐκολο! Ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ λεί-
πῃ, ὅλα γύρω εἶνε σὰν ψόφια. Κύτταξε
ὁμῶς τώρα ἐκείνους τοὺς ἀγγελιαφό-
ρους ποὺ καλπάζουν εἰς τὰ σταυροδρόμια,
ἐκεῖνα τὰ τάγματα ποὺ σηκώνουν τὴ
σχόνη εἰς τοὺς λόφους... ὅλα κινῶνται,
ὅλα ζοῦν. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶνε ἐδῶ!

Ἡ παραμονὴ τῆς μάχης.

Ὁ λοχίας δὲν ἠπατάτο. Τὴν ἰδίαν
ἡμέραν, εἰς τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ἔ-
φθασεν ἡ πεζὴ αὐτοκρατορική φρουρά
καὶ ἐσχημάτισε τετράγωνον ἀπέναντι
τοῦ ὁροπεδίου τοῦ Πράτσεν, πλησίον
τοῦ Τέλλιντε, ὅπου ἦσαν στρατοπεδεύ-

μένοι οἱ οὐσσάροι τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ.

Ὁ Τιάρκος, περιχαρὴς διότι θὰ ἔ-
βλεπεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Αὐτοκρά-
τορα, ἔσπευσε νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς
ἐλιγμούς τῆς παλαιμάχου φρουρᾶς.

Μόλις ἐσχηματίσθη μὲ θαυμασίαν ἀ-
κρίβειαν τὸ τετράγωνον, οἱ ὑπέροχοι ἐ-
κείνοι γρεναδιέροι διελύθησαν κραυγά-
ζοντες: Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!

Ἀμέσως οἱ σκαπανεῖς ἤρχισαν νὰ
στήνουν τὰς σκηνάς, τὰς ὁποίας ὁ Να-
πολέων θὰ ἤρχετο νὰ καταλάβῃ τὴν
ἰδίαν ἐσπέραν, διότι, καθὼς ὑπεσχεθῇ
εἰς τοὺς στρατιώτας του, θὰ τοὺς διηύ-
θυνεν αὐτοπροσώπως εἰς τὴν μάχην.

Ὁ Τιάρκος ἔβλεπε μὲ περιέργειαν
ἐργαζομένους τοὺς σκαπανεῖς. Διὰ τὴν
Αὐτοκράτορα καὶ τὸ ἐπιτελεῖόν του ὑ-
πῆρχον τρεῖς σκηναὶ ἀπὸ ριγωτὸν ὑφα-
σμα κυανόλευκον μὲ κρόσσια κόκκινα.

Ἐπειδὴ ἔκαμε ψῆχος, οἱ
στρατιῶται ἐσκέφθησαν
νὰ περικλείσουν τὴν αὐ-
τοκρατορικὴν σκηνὴν εἰς
μὴν μεγάλην ἀχυροκα-
λύβην, ἡ ὁποία κατε-
σκευάσθη ἐντὸς μιᾶς ὥ-
ρας. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο
διαμερίσματα συνεχόμε-
να. Τὸ πρῶτον ἦτο ἐπι-
πλωμένον μὲ μικρὸν γρα-
φεῖον, μὲ πολυθρόναν ἀπὸ
κόκκινον μαροκινὸν δέρ-
μα καὶ μὲ δύο σκαμνία
διὰ τὸν γραμματέα καὶ
τὴν ὑπασπιστὴν τῆς ὑπη-
ρεσίας. Τόσον ἡ τράπε-
ζα, ὅσον καὶ τὰ καθίσμα-
τα ἦσαν πτυκτὰ (πλιάντ).

Τὸ δεύτερον ἐχρησίμευεν
ὡς κοιτῶν καὶ εἶχε μόνον
μὴν μικρὰν σιδηρὰν κλί-
νην. Ὁ τάκης τῆς αὐ-
τοκρατορικῆς ἀμάξης ἐστρώνετο καὶ
πρὸ τῆς κλίνης αὐτῶν, ὁ δὲ ταξιδιω-
τικὸς σάκκος, ἀνοικτὸς ἐπὶ σκαμνίον,
ἐχρησίμευεν ὡς τουαλέττα.

Ἐνύκτωσεν ἐνθ' σκαπανεῖς καὶ γρε-
ναδιέροι ἀπετελείωνον τὰς προετοιμα-
σίας. Ὁ Τιάρκος, ὁ ὅποιος τὰ εἶχεν
ἰδῆ ὅλα, ἤτοιμάζετο πλέον νὰ ἐπι-
στρέψῃ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Κορμᾶ, ὅταν
εἶδεν ἔξαφνα ἕνα ἄνθρωπον, ἀκολου-
θούμενον ἀπὸ μερικοὺς ἀξιωματικούς,
νάφιππυ εἰς τὸ τετράγωνον, τὸ σχη-
ματισθὲν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τῆς
φρουρᾶς.

Οὗτοι, ἀναγνωρίσαντες τὸν Ναπο-
λέοντα, ἐσοφίσθησαν, διὰ νὰ φωτίσουν
τὴν πορείαν του, νὰ τυλίξουν εἰς τὰς
λόγχας τῶν καὶ νὰ νάνηθουν ὡς δάδας
τὸ ἄχυρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκοιμῶντο.

Ὁ αὐτοκράτωρ, μειδιῶν, εἰσηλθὼν εἰς
τὴν σκηνὴν του φωτιζόμενος ἀπὸ τὴν
αὐτοσχέδιον αὐτὴν φωταψίαν.

Ὁ Ναπολέων, πεζός, ἄνευ οὐδεμιᾶς
πομπῆς, ἐπεσκέπτετο ἰνδιόγνιτο τὰ κα-
ταλύματα.

Οἱ στρατιῶται, οἱ ὅποιοι ἐκοιμῶντο ἢ
ἐξεσταίνοντο περίξ τῶν πυρῶν, τὸν ἀνε-
γνώρισαν ἀμέσως καὶ τὸν ὑπεδέχθησαν
μὲ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας.
(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ μικρὸς βοηθὸς ἔτρεξε ν' ἀναγ-
γεῖλῃ τὴν εἰδησιν τῆς ἀρίξεως τοῦ
Ναπολέοντος εἰς τὸν Κορμᾶν. Ὁ λο-
χαγὸς εἶχε σηκωθῇ, καὶ ριγῶν ὑπὸ τὴν
φαιὲν του μανδύαν, ἐκάθητο παρὰ τὴν
θύραν τῆς σκηνῆς του.

— Λοχαγέ μου! λοχαγέ μου! τῷ
ἐφώναξε μακρόθεν ὁ Τιάρκος μὲ τὴν
εἰδὲν ὁ Αὐτοκράτωρ ἔφθασε! Κοιμᾶται
στὴ σκηνή του, ἐδῶ κοντά... τὰ εἶδα
μὲ τὰ μάτια μου!

Καὶ πλησιάζας, διηγῆθη ὅλας τὰς
λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ὁ λοχαγὸς
ἤκουσε μειδιῶν διὰ τὴν ἀρετὴν ἐνθουσια-
σμῶν τοῦ παιδίου. Ἄλλ' ἅμα ἐτελείωσε
τὴν διήγησίν του, ὁ Τιάρκος παρετήρη-
σεν ὅτι ὁ λοχαγὸς ἔτρεψε καὶ τὴν ἐπέ-
πληξε. Διὰ τί νὰ σηκωθῇ; Διὰ τί νὰ κα-
θήσῃ εἰς τὴν θύραν; Ἐκαμνε κρῦο, θὰ
ἐχειροτέρευε...

Ὁ Κορμᾶς ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲ βαρύνεσαι, εἶπε· πάντα θὰ μοῦ
μείνῃ δύναμις ὅσο νὰ πάγω αἶβριο νὰ
σκοτωθῶ!

Ἄλλ' ὁ Τιάρκος δὲν τὸ ἐννοοῦσεν
ἔτσι· αὐτὸς εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὴν Λευ-
κοθέαν νὰ προσέξῃ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ
νὰ τῆς τὴν φέρῃ μετὰ τὴν μάχην σῶον
καὶ ἀδολαβῇ. Συναισθανόμενος λοιπὸν
τὴν εὐθύνην του, ἀπεκρίθη μὲ κωμικὴν
σοβαρότητα:

— Ὁχι, λοχαγέ μου! Ἐγὼ δὲν θέλω
νὰ πᾶτε νὰ σκοτωθῇτε, ἀλλὰ νὰ πολε-
μήσετε μὲ τοὺς ἐχθρούς καὶ νὰ τοὺς
νικήσετε. Ἐλᾶτε, λοχαγέ μου, θὰ σᾶς
δώσω τώρα ἕνα κουπάκι γάλα ζεστό
ζεστό, θὰ πᾶτε νὰ πλαγιάσετε πάλι καὶ
νὰ κοιμηθῇτε ἡσυχά ὡς τὸ πρῶτ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάν-
τησιν τοῦ λοχαγοῦ, ὁ μικρὸς βοηθὸς
ἐπῆρε τὸ δοχεῖον, καὶ τρέξας πρὸς τὴν
Λέαν, ἡ ὁποία ἐβέλαζε περίλυπος εἰς
τὸ σκότος, ἤρχισε νὰ τὴν ἀλμύγγῃ.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπέστρεψε κρα-
τῶν μὲ τὰς δύο του χεῖρας τὸ δοχεῖον,
γεμάτον γάλα λευκὸν καὶ ἀφρώδες, τὸ
ὅποιον ἔτεινε πρὸν τὸν λοχαγόν, λέγων:

— Πίετε το, λοχαγέ μου! Οὕτε ὁ
Αὐτοκράτωρ δὲ θάξῃ ἀπίψε τέτοιον γάλα!

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ λοχαγὸς ἔφερε
τὸ κουπάκι εἰς τὰ χεῖλῃ του, μεγάλη
ἀναστατάσις ἔγινεν εἰς ὅλον τὸ στρατό-
πεδον, τὸ ὅποιον ἐφωτίσθη διαμιᾶς ἀπὸ
μυρίας δάδας, φερομένας εἰς τὸ ἄκρον
τῶν τυρεκιῶν.

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! ἐκραύγαζαν
πανταχόθεν.

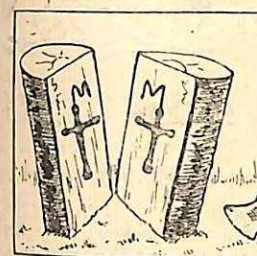
Ὁ Ναπολέων, πεζός, ἄνευ οὐδεμιᾶς
πομπῆς, ἐπεσκέπτετο ἰνδιόγνιτο τὰ κα-
ταλύματα.

Οἱ στρατιῶται, οἱ ὅποιοι ἐκοιμῶντο ἢ
ἐξεσταίνοντο περίξ τῶν πυρῶν, τὸν ἀνε-
γνώρισαν ἀμέσως καὶ τὸν ὑπεδέχθησαν
μὲ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

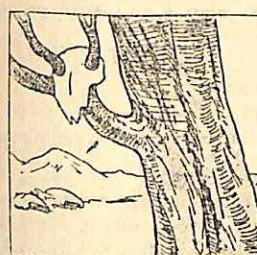
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Μυστηριώδη σημεία.

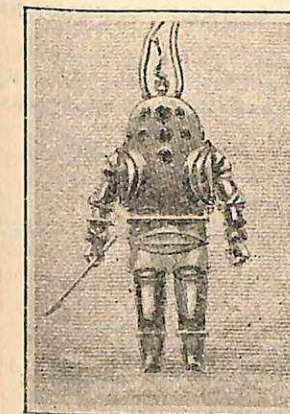
Ὁ κορμὸς
αὐτὸς τοῦ δέν-
δρου, ἀπὸ κά-
ποιον γερμανι-
κὸν δάσος, πρι-
ονισθῆς δύο,
παρουσίασεν
εἰς ἕκαστον τε-
μάχιον ἀπὸ ἑνα
σταυρόν, ἄνω-
θεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀπὸ ἓν Μῆ. Οἱ
λεγόμενοι ρόζοι καὶ τὰ ἱερὰ τοῦ ξύλου
ἀποτελοῦν κάποτε σχήματα κατὰ τὸ
μᾶλλον ἢ ἥττον κανονικὰ ἐπὶ τῆς ἐπι-
φανείας τῶν σανίδων. Ἄλλ' ὁ τόσον
κανονικὸς αὐτὸς σταυρὸς καὶ τὸ τόσον
καθαρὸν γράμμα ἐνεποίησαν κατάπληξιν
καὶ οἱ ξυλοκόποι τοῦ δάσους ἐνόμισαν
ὅτι πρόκειται περὶ θαύματος.

Περίεργον κόσμημα δένδρου.

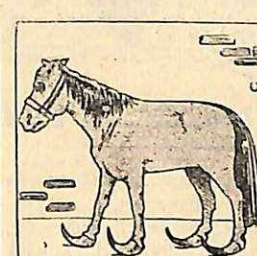
Κάτι ἀνάλο-
γον μὲ τὸ πε-
ρίεργον ποῦ ἐ-
δημοσιεύσαμεν
εἰς προηγούμε-
νον φύλλον.
Παρὰ τὴν ρί-
ζαν τοῦ δένδρου
τούτου, ὅταν ἦτο
ἀκόμῃ μικρόν,
εὐρέθη κρανίον ἀνθρώπινον. Ἐνας κλω-
νος, εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του, ἐπέρασε
τὰς διακλαδώσεις του ἀπὸ τὰς ὑπᾶς τοῦ
κρανίου. Καὶ σήμερον τὸ δυστυχὲς κρα-
νίον, παρασυρθὲν καὶ ἀνυφωθὲν, εὐρί-
σκεται εἰς τὴν θέσιν ὅπου τὸ βλέπετε!

Ἡ τελευταία μόδα.

εἰς ἓν περιοδικὸν καὶ μᾶς ἔστειλε νὰ
τὴν δημοσιεύσωμεν ὁ φίλος μας Ἀργύ-
ρης Γ. Σακελλαριάδης, ὁ ὅποιος λέγει:
«Φαντάζομαι τὸν τρόπον τῶν καρχαριῶν
καὶ τῶν ἄλλων πολυωνύμων κατοίκων
τῆς θαλάσσης, ὅταν θὰ βλέπουν αἶφνης
ἐμπρὸς τῶν τὸ φοβερόν αὐτὸ τέρας!

Ἐν ἀλογάκῳ.

Ἀμερικανὸς
κτηνοτρόφος, ὁ
κ. Σμιθ, ἀπέ-
κτησε κατ' αὐ-
τὰς ἐν ἀλογάκῳ
περιεργότατον.
Οἱ ὄνυχες τοῦ
ζώου εἶνε ἐκτά-
κτως μεγάλοι
καὶ γυρισμένοι
πρὸς τὰ ἐπάνω, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι
φορεῖ τσαρούχια. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἀλο-
γάκι μὲ τὰς τερατώδεις ὀπλάς δὲν εἶνε
δυνατὸν νὰ πεταλωθῇ.

Θαυμασία γενειάς.

Ἰδοὺ καὶ ἡ μεγαλειτέρα γενειὰς τοῦ
κόσμου. Ἀνήκει εἰς τὸν Ἰταλὸν Josè
Ronchetti καὶ ἔχει μῆκος μ. 1,60. Μᾶς
τὴν ἀνεκοίνωσεν ὁ φίλος μας Φαίδων Τ.
Ἀμπελάς.

Παγγίνιον.

Μία πεντάρα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι
εἶνε σκεπασμένη μὲ αὐτὴν τὴν μπουτίλ-
λιαν. Πῶς εἰμπορεῖτε νὰ τὴν πάρετε
χωρὶς νὰ σηκώσετε καὶ χωρὶς νὰ ἐγγί-
ξετε τὴν μπουτίλλιαν;

Εἶνε πολὺ εὐκολόν. Ἀρχίσατε νὰ κτυ-

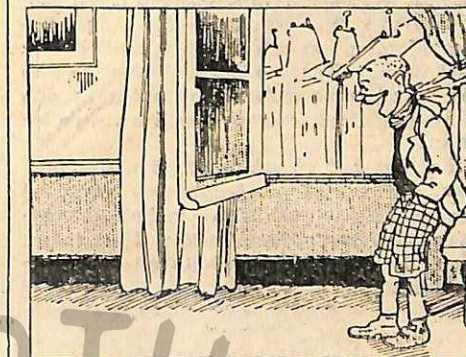
πᾶτε μὲ τὴν γρόνθον σας σιγά-σιγά τὸ
τραπέζι, πλησίον τῆς μπουτίλλιας. Θὰ
ἰδῇτε μ' ἐκπληξίν σας ὅτι ἡ μπουτίλλια
θὰ κινήθῃ, θὰ περιπατήσῃ καὶ θὰ ξεσκε-
πάσῃ μόνῃ της τὴν πεντάραν, τὴν ὁποίαν
παίρνετε.

Τιμιότης παιδίου.

Εἰς τὴν Νέαν Ὀρκην, ἕνα πτωχό-
παιδο δώδεκα ἐτῶν, ὁ Τζὼν Σηλδερ,
εὗρεν εἰς ἕνα σιδηροδρομικὸν σταθμὸν
ὀγκώδες πορτοφόλι, περιέχον ἑκατὸν
περίπου χιλιάδας δολάρια εἰς χαρτο-
νομίσματα καὶ ἐπιταγὰς.

Ἐτρεξεν ἀμέσως καὶ τὸ παρέδωκεν
εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, χωρὶς νὰ κρατήσῃ
πεντάρα. Ὁ ἰδιοκτήτης ὅμως, ὁ ὅποιος
ἔτυχεν ἑκατομμυριούχος, ἐχάρισεν εἰς
τὸ παιδί ὀλόκληρον τὸ ποσόν, κρατή-
σας μόνον... τὸ πορτοφόλι.

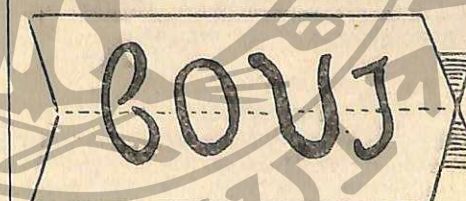
Μαγικὴ εἰκὼν.

— Ἄν βρῇ ποτεὸ μπαμπᾶς τὰ ὑποδή-
ματά του ἐκεῖ ποῦ τοῦ τὰ ἔκρυψα, νὰ μὲ
κρεμάσῃ. Βρῇτέ τα λοιπὸν σεῖς!

Ἀλλοῖσι: Κάθῃ συνδρομητῆς, ἀγοραστής
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τῆς ἀνω Μαγ.
Εἰκόνας εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, δὸς Εὐρι-
πίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ
μὴν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμ-
ματόσημον. Τὰ δνόματα ὅλων τῶν λυ-
τῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ πο-
σοῦ τὸ ὅποιον θὰποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλε-
πτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου
μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Δια-
πλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσό-
μενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξ-
μήναιαν ἢ τριμήναιαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρο-
μητῆς, ἢ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ.)

Λύσεις τοῦ Παγγίνιου τοῦ 18 φύλ.

Ἰδοὺ πῶς πρέπει νὰ διπλωθῇ τὸ χαρ-
τίον διὰ νὰ σχηματισθῇ ἡ λέξις βούζ.

*Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κεφ. Β'

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Αι λευκαί ποῦ στολίζουν δεξιά καὶ ἀριστερά τὴν μακρὰν λεωφόρον Ἀλεξάνδρας, παρουσιάζουν θέαμα δένδρων χιονισμένων, μετόπισθεν λευκοῦς κορμοῦς καὶ τὸς μαρμαμένους κλάδους των. Φαίνονται εὐμορφά, ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ δρόμου, ὅλαι μαζὶ, στὴν αὐτὴ σειρὰ, ἀκίνητες ἐπὶ νηνεῖα χειμερινῆς, ἡλιολούστου πρωίας.

Ἐρμος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μακρὰ λεωφόρος, ποῦ ἐνώνεται μὲ τὸσον ἁρμονικὴ γραμμὴ, μὲ τὴν λεωφόρον Κηφισίας, παρουσιάζει τὴν στιγμὴν αὐτὴν θέαμα μαγευτικόν.

Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά σπήττα μὲ εὐμορφους ρυθμούς καὶ μὲ καγγελοφρακτοὺς κήπους βαρύνουν τὸ μέρος αὐτό, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἔκτασις καταπράσινη, σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, χαρίζει ἀνάπαυσι στὴν ἀνθρώπιν ψυχὴ. Μονότονο τὸ χρώμα τῆς δροσερῆς χλόης, διασπαρδίζεται μὲ κοπάδι ἀπὸ ἀρνία ποῦ βόσκει ἐκεῖ πέρα... Ἡμερὰ καὶ ἀγαπημένα ζητοῦν τὴν τρεφὴν τους τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, ἐνῶ ἄλλα μικρότερα σκιρτοῦν μὲ ἄτακτα πηδημάτα.

Καὶ ἐνῶ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, ὅμοι μαρμάρων προσπαθοῦν νὰ δεσμεύσουν μέσα σὲ κρυσταλλένων παραθύρων σπήττα πολυπόθητὴ εὐτυχία, αὐτὴ ἐλευθερὴ ἔξω τρέχει πίσω ἀπὸ τὰ τρελλὰ πηδημάτα τοῦ κατὰλευκου μικροῦ προβάτου.

Ριγολέττος

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Μίαν ἡμέραν, δύο κόρακες εἶδαν ἕνα καθρέπτην, τὸν ὅποιον κάποιος εἶχε βάλει εἰς ἕνα τραπέζι κάτω ἀπὸ μίαν κληματαριάν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ καθρέπτης ἐγυάλιζεν εἰς τὸν ἥλιον, εἶχαν τὴν περιέργειαν οἱ κόρακες νὰ πλησιάσουν νὰ ἴδωσι τί εἶνε. Πλησιάζουν λοιπὸν καὶ στέκονται ἀπέναντί του.

Τί νὰ ἴδωσι! Ἄλλους δύο κόρακες μέσα! Οἱ δύο φίλοι μας ἀρχίζουν νὰ ἀγριεύουν, καὶ νὰ φωνάζουν, καὶ νὰ πηδοῦν, ὥστε ἐπὶ τέλους ἐρρίψαν τὸν καθρέπτην κάτω καὶ ἔσπασε. Καὶ ἐφυγαν, βεβαίως, χωρὶς νὰ ἐννοήσουν τί συνέβαινε.

Ἀλλὰ μία γάτα, μίαν ἄλλην φορὰν, εἰσέχθη ἐξυπνοτέρα. Ἐτυχε νὰ ἴδῃ τὸν ἐκυτόν της εἰς τὸν καθρέπτην, καὶ ἐννοεῖται ὅτι ἐξεπλάγη πολὺ. Ἦρχισε δὲ νὰ πηδᾷ καὶ νὰ παίξῃ ἐμπρὸς εἰς αὐτόν. Ἐξαφνα ὅμως τῆς ἔρχεται μία ἰδέα: "Ἐτρεφεν ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὸν καθρέπτην, καὶ ἐκτύπησε καλὰ διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία γάτα. Ἐπειτα ἐγύρισε καὶ ἔφυγε ἀργὰ ἀργά, ὥσταν νὰ ἦτο δυσηρεστημένη, διότι ἐνόμισεν ὅτι κάποιος ἡβέλησε νὰ τὴν περιπαίξῃ.

Παλιόροια

ΤΑ ΑΝΘΗ

Σὰς βλέπω στὸ ταπεινὸ μου περιβολάκι, σὰς βλέπω μέσα σὲ ἀπεράντους κήπους. Τὸ τραπέζι μου στολίζεται, καὶ τοῦ σοφοῦ ἀκόμη τὸ γραφεῖον στολίζεται. Σὰς βλέπω στὴς φτωχὴς τὸ καμαράκι, σὰς βλέπω καὶ στὰ μυρωμένα σαλόνια. Στὰ χωράφια φυτε-

μένα, στὴς κόρης τὰ μαλλιά. Στολίζετε τὴν ζωὴν, στολίζετε καὶ τὸν θάνατον.

Κάθε λύπη μου σὲ σὰς θὲ νὰ τὴν πῶ, κάθε χαρὰ μαζὶ θὰ τὴν αἰσθανθῶμε. Ἡ γλυκεῖα τὸ ρόδον εὐδοῖα μὲ μαγεύει, τοῦ ζουμπούλιου μὲ μεθᾷ, στὴν μαργαρίτα τὰ μυστικά μου θὲ νὰ πῶ...

Προχθὲς σὰς εἶδα νὰ στολίζετε ζωὴ γαμάτη ἐλπίδες, χθὲς σὰς εἶδα ἐν ἑνὶ νεκρῷ. Σὲ βάζα πολὺ τιμὰ ἡ ζωὴ σας μαραινέται, στὴν κρύα πλάκα ἐνὸς τάφου ἡ ζωὴ σας φεύγει...

Σεῖς, καλὰ μου ἄνθη, εἰσθε δὲ γλυκοὺς τοῦ βίου μας σὺντροφος, σεῖς καὶ εἰς τὸν θάνατον θὰ μὰς ἀκολουθήσετε. Εἰσθε τὸ σύμβολον τῆς ζωῆς, εἰσθε ἡ παρηγορία τοῦ θανάτου.

Μασκὼτ

ΣΤΑ ΒΡΑΧΙΑ

Ἐαπλωμένη 'στὰ βράχια, ποῦ γλύφει τὸ κύμα ἐπλανοῦσα τὴ σκέψιν, στὴς ζωῆς τὸν καὶ μὸ κι' ἡ ψυχὴ μου ἐβόγοῦσε σ' ἕνα δολόλευκο [μυῖμα] ποῦ ἄωρα ἐκλείσε - ὦ κρῖμα! - κάποιον ὁ- [λόασπον νεκρό.

Ἐαπλωμένη στὰ βράχια κάθε κύμα ἐρω- [τοῦσα] γιατί ὁ χρόνος νὰ σβύνη κάθε νεώτερος χαρά, ξεψυχώντας μὲ πόνο τὸ καθὲν μοῦ ἀπαν- [τοῦσε]:

«ἔτσι πάντα διαβαίνει κάθε πλάνη γλυκιά»

Ἐαπλωμένη 'στὰ βράχια, μοιρολόϊσσαν ἐ- [πάνω] ἀπ' τὸν ἄσπον μου τάφο μὲ θλιμμένη φωνή. Κι' ἀπεκρίθη ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ τῆς χαρᾶς [μου]:

«Τί κλαῖς; ὅποιος μ' ἀγγίζει, εὐθὺς μ' [ἀφήνει νεκρή].»

Ἀφρόκρῖνο

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟΝ

Μίαν ἑσπέραν ὁ Πῶπ, ὁ διάσημος ποιητῆς τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὁ Σουτφ ἐκάθητο εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Βοῦρτσον καὶ ἀνεγίνωσκον μετὰ προσοχῆς ἑλληνικὸν χειρόγραφον τοῦ Ἀριστοφάνους, ὅταν εὗρον μίαν φράσιν τὴν ὅποιαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσουν.

Ἐπειδὴ ὠμίλουν ἀρκετὰ δυνατὰ, νέος ἀ- ξιωματικὸς ὁ δόκιμος ἱστατο ὄρθιος πλησίον τῆς πυρᾶς, ἤκουσε τὴν συζήτησιν καὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ παρατηρήσῃ τὸ χειρό- γραφον.

—ὦ! εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Πῶπ. Ἄφες, παρακαλῶ, τὸν νέον νὰ παρατηρήσῃ...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβε τὸ βιβλίον καὶ παρατηρήσας ὀλίγον, εἶπεν ὅτι δὲν ἔλειπεν εἰμὴ ἐν ἐρωματικὸν διὰ νὰ καταστῇ ἡ φράσις καταληγὴ.

—Παρακαλῶ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Πῶπ, δυσαρστηθεὶς διότι εἰς στρατιώτης ἐφάνη σοφωτέρου, τί εἶνε τὸ ἐρωτηματικόν;

—Τὸ ἐρωματικόν, ὑπέλαθεν ὁ νέος μὲ βλέμμα ἐσχάτης περιφρονησεως, εἶνε ἕνα πραγματικὸν καμπουρίκι, τὸ ὅποιον κάμνει ἐρωτήσεις. — Σημειώτεον, ὅτι ὁ Πῶπ ἦτο ἀνθρωπίνως κυφὸς καὶ παραμορφωμένος.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Κυκλαμὰ

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟΧΡΟΥΝ ΦΟΡΕΜΑ...

Κυρία ἀξιαγάπητος, μὲ ροδόχρουν φόρεμα, μὰς ἐπισκέπτεται συνήθως τὴν Κυριακὴν. Εἰς τὸ σπῆτι ὅλοι τρελλὰ τὴν ἀγαποῦμεν καὶ τ' ὄνομά της τὸσον συχνὰ λέγομεν, ποῦ προχθὲς ὁ παπαγάλος μας, ἕνας πολὺ ἐξυπνος παπαγάλος, ἤρχισε νὰ τὸ φωνάζῃ μὲ καμάρι.

Ἐρχεται τὴν Κυριακὴν μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν, καμαρωτὴ μὲ ἄπειρον χάριν ὅλοι κατ' ἐπάνω της τρέχοντες ποῖος νὰ τὴν πρωτοαπαγγέλῃ, ἀπὸ τὸ ροδόχρουν φόρεμά της ποῦ τὸσον ὥραϊα τῆς πηγαίνει, ποῖος νὰ πρωτοακούσῃ τὰ γλυκὰ καὶ διδακτικὰ λογάκια της ποῦ μέσ' ἐς τὰ βῆθ τῆς καρδίας ἐμδαίνουν.

Εἰς ἡ καλλιτέρα καὶ εἰλικρινεστέρῃ φίλῃ μας, ἡ φίλῃ ὅλων τῶν ἑλληνοπαίδων... Τὴν ἐννοήσατε ;... Ἐστὼ ὅμως, θὰ σὰς εἶπω τὸ ὄνομά της κ' ἐγὼ, εἶνε ἡ λατρευτὴ μας...

Διάπλασις!

(Πόρε-Σαῖδ)

Γλυκεῖα Ἐλπίς

Η ΠΡΩΤΗ ΣΗΜΑΙΑ

ΤΩΝ ΣΠΕΤΣΙΩΤΩΝ

Ἦτο κυανὴ, πλαισιουμένη ἀπὸ ἐρυθρὰν ταινίαν. Εἰς τὸ μέσον ἦτο ἐρυθρὰ ἄντεστραμμένη ἡμισέληνος, καὶ ἄνωθεν αὐτῆς ἐρυθρὸς σταυρός. Ἐκατέρωθεν δὲ λόγχη καὶ ἄγκυρα, πέριξ τῆς ὁπίας ἦτο περιτυλιγμένος ἀσπί- ρων ὄφας, τοῦ ὁποῦ τὴν γλῶσσαν κατέ- τρωε γύφ.

Τὴ ἑκατοστὴ εἰκὼν συμβολικωτάτη καὶ ποιητικωτάτη! Αὐτὴ ἡ λαμπρὰ σημαία, τὸ κυανέρυθρον αὐτὸ λάβαρον, ὠδήγει κατὰ τὸ 1821 τὰ Σπεσιώτικα σκάφη εἰς τὴν νίκην...

Ἀθανάσιος Διάκος

Ο ΦΑΦΛΑΤΑΣ

Ἐνας φαφλατᾶς διηγείτο εἰς κύκλον φί- λων τὸν ἑνα καυγᾶν ποῦ ἔκαμε κάποτε μὲ κάποιον.

—Τὸν ἐγκρέμισα τὸν παλῆανθρωπο ἀπὸ τὴν σκάλα, εἶπε, καὶ ἔμεινε 'ς τὸν τόπον. Ἐ- πεῖτα... πῆγε δὲ μασκαρᾶς καὶ μὲ κατήγγειλε 'ς τὴν Ἀστυνομία!

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Βορηᾶς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κώστας ἐρωτᾷ τὸν μικρότερόν του ἀ- δελφόν:

—Τὸ γραῖα πῶς κάνει ἑλληνικώτερα ;
—Γραῖς.
—Καὶ τὸ νέα πῶς κάνει ἑλληνικώτερα ;
—(Μετὰ μικρὰν σκέψιν): Ναὺς !!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σκότους

—Γιατί δὲν κάνεις μάνιο ;
—Ρωτοῦσαν τὸν Τοτό.
Κ' ἐκείνος μὲ καμάρι :
—Α, ὄχι! εὐχαριστῶ...

Μὲ πῶς μπορῶ ἀπὸ τώρα
Στὴ θάλασσα νὰ πῶ ;
Δὲ θάβω πρὶν νὰ μάθω
Κ' ἐγὼ νὰ κολυμπῶ.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ἑλπίδος Φτερογύμνα

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΘΕΜΑ: Μία Μαγικὴ Εἰκὼν

Ὁ περσινὸς μας Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς δὲν ἔδωκεν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος διὰ νὰ τὸν κα- ταργήσω. Ἡ ἀποτυχία ἐκείνη πιθανὸν νὰ ὤφειλετο εἰς σύμπτωσιν. Καὶ σήμερον προ- κηρύσσω τὸν νέον, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μὰς ἱκανοποιήσῃ περισσότερο.

Τὸ θέμα εἶνε: μία Μαγικὴ Εἰκὼν. Γνωρί- ζετε καλὰ τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας, διότι συ- χνὰ δημοσιεύω. Ἀλλ' ἐννοεῖται, ὅτι πρέπει νὰ ζωγραφίσετε μίαν ἰδικὴν σας, πρωτότυπον, ἀπὸ τὴν φαντασίαν σας καὶ ὅχι νὰ τὴν ἀνι- γράψετε ἀπὸ ξένον περιοδικόν. Διὰ νὰ εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι δὲν θὰ πρόκειται περὶ ἀντιγρα- φῆς, θέτω ὡς ὅρον ὅτι τὸ θέμα τῆς Μαγι- κῆς Εἰκόνος πρέπει νὰ εἶνε ἑλληνικόν. Τὰ πράγματα δηλαδὴ καὶ τὰ πρόσωπα, κρυμ- μένα ἢ φανερά, ποῦ θὰ παριστάνῃ, πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ τὴν ζωὴν μας, ἐνὸς, ἑλληνικά.

Κάθε διαγωνιζόμενος εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν ἕως τρεῖς Μαγικὰς Εἰκόνας, ἐκ- ὅσων μὲ τὴν λύσιν της, γραμμένην ἀπὸ κάτω ἡ ὁποῖα, μαζὶ μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδῶ- νυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ ἀποστολέως.

Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες, χωριστὰ καθεμία, πρέπει νὰ εἶνε ζωγραφισμέναι ἐπάνω εἰς πολὺ ἄσπον χαρτὶ, μὲ μαβρον χαρλόνι, σινι- κὴν μελάνην ἢ σπῆαν. (Χρώματα καὶ χρω- ματιστὰ μελάνια ἀποκλείονται.) Τὸ δὲ πλά- τος ἐκάστης Εἰκόνος δὲν πρέπει νὰ ὑ- περβαίῃ τὸ πλάτος μιᾶς στήλης τῆς Δια- πλάσεως (6 ἑκατοστὰ).

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν εἰμποροῦν νὰ λά- βουν μέρος ὡρεῖαν μὲν ὅσοι ἔχουν ψευδώνυ- μον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1910, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν δέκα εἰς γραμματόση- μον, κατὰ τὸ σῦνθεος.

Μαγικαὶ Εἰκόνες διὰ τὸν Διαγωνισμὸν εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Μαΐου.

Βραβεῖα θάποννηθωσι τὰ ὥρισμένα δι' ὁ- λους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς. (Ἰδε Ὁδη- γόν, Κεφ. 5', ἄρθρον 3, φυλλάδιον 1—2, σελ. 12.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13ην Ἀπριλίου 1910

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ. Τὸ φύλλον αὐτὸ ποῦ θὰ λάβετε τὸ Πάσχα, σὰς φέρει τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης μου, μαζὶ μὲ ὅλας τὰς μητρικὰς μου εὐχὰς διὰ τὴν πρό- δον καὶ τὴν εὐτυχίαν σας.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ εὖμορφον γραμμα- τικὸν σου, Παλιόροια. Διαγωνισμὸς Ἀσκή- σεων θὰ προκηρυχθῇ ἐντός ὀλίγου διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1910. Ὡστε ἐτοιμάσου.

Καὶ βέβαια πρέπει νὰ τὴν διορθώσῃς αὐτὴν τὴν κακὴν συνήθειαν, Ἀτικὴ Νύξ. Δὲν εἶνε σωστὸν νὰ λαμβάνῃς ἐπιστολάς καὶ νὰ μὴν ἀπαντᾷς. Καὶ ποτὲ νὰ μὴ λέγῃς «ὕστερα», ὅταν εἰμπορῇς νὰ κάμῃς κάτι τι «τώρα».

Πραγματικῶς, Κάμεν, θὰ ἡδύνατο εἶσο πάρα πολὺ ἂν ἤρχετο εἰς τὰς Ἀθῆνας τὸ Πάσχα. Ὡς ἐννοεῖται προπάντων ἡ Με- γάλῃ Παρασκευὴ ὅπως ἐορτάζεται ἐδῶ.

Κάποιος ἀστεῖος, μοῦ γράφει ἡ Ἥχὼ τῆς Ἀθήνης, ἐτύπωσεν ἐπισκεπτήρια μὲ τὰς λέξεις «Ἐδμόνδος Ροστάν, τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδη- μίας» καὶ τὰ ἐμοίραζεν εἰς τὰ σπῆττα. Ὁ ἐξάδελφός της, μμυόμενος αὐτόν, ἐτύπωσεν ἐπισκεπτήρια μὲ τὰς λέξεις «Ἀζαρία, ψυχο-

γυὸς τῆς Διαπλάσεως». Νὰ ἦτο τουλάχιστον πρωταπριλιά !..

Βασίλισσα τῆς Κύπρου, ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 926. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τὸν ξεύρῃς· ἀρκεῖ ποῦ τὸν ξεύρω ἐγὼ. Ἄν ποτε κληρωθῇ, θὰ λάβῃς τὸ δῶρόν σου πρὶν τὸ ζήτησῃς.

Νιρὲ Χανούμ, σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γρά- φεις καὶ ἐλπίζω νὰ μ' ἐνθυμῇσαι τακτικά. Ἄν, ὅπως λέγεις, εὐγνωμονῇς τὸσον τὴν Δεῖλὰ Χανούμ, διότι σ' ἐνέγραψε, προσπά- θησε καὶ σὺ νὰ ἐγγράψῃς καμμίαν ἄλλην, διὰ νὰ σ' εὐγνωμονῇ καὶ αὐτὴ. Ἐτσι ἐξορλοῦν- ται αὐτοὶ τοῦ εἶδους τὰ χρέη.

Ὁ φτερινὸς σου τόμος, συγχρινόμενος πρὸς τὸν περισυνόν, εἶνε ἀριστοῦργημα. Αὐτὸ δεικνύει πῶς ἡ καλωσύνη σου ἔγινε πολὺ με- γάλῃ, τόσο μεγάλη, ποῦ δὲν ἔχομε λογάκια νὰ σ' εὐχαριστήσωμε. Αὐτὰ τὰ ὥραϊα μοῦ γράφει ὁ Ἀπόλλων.

Τυπογραφικὰ λάθῃ εἰς τὸ Κρυπτογραφικόν, Φῶτο Τζαβέλλα, ἐννοοῦνται εὐκόλως καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διορθῶνται. Ἀμα ὁ λύτης εὐρὺ ὡς πτηνὸν τὴν λέξιν «Σπῆνος», θὰ ἐν- νοήσῃ ὅτι εἶνε «Σπῆνος», καὶ ὅτι κατὰ λά- θος ἔγινε μετὰθεσις δύο ἀριθμῶν. Ὅσον διὰ τὰς λύσεις, δὲν λογαριάζονται ὡς ὀρθαὶ παρὰ αἱ συμφωνοῦσαι ἐντέλως μὲ τὰς δημοσιευο- μένας. Ὅταν λοιπὸν ταυριάζῃς ἐπιστῇς τὸ «Κύκλος» καὶ τὸ «Κύδος», γράφει καὶ τὰ δύο, διὰ νὰ εἶσαι μέσα.

Δεῖλὰ - Σουλτάνα, σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια ποῦ ἐζήτησες. Τὸ γερμανικὸν κείμενον ποῦ σὰς ἔδωσα πρὸς μετάφρασιν, τὸ ἐπῆρα ἀπὸ ἐν παιδικὸν περιοδικὸν τῆς Δειψίας. Τὸ ὕφος εἶνε βέβαιον ποιητικὸν καὶ κάπως δύσκολον, ἀλλὰ καὶ σεῖς δὲν εἰσθε ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποῦ τὰ τρομάζουν ἡ δυσκολίες !

Ἐξαιρετικῶς ὥραϊον τὸ σημερινόν σου γράμμα, Ἀθάνια Ἑλλάς. Καὶ εἰς ἐπισφρά- γισιν, ἤλθε καὶ τὸ γραμματικὸν τοῦ ἀδελφοῦ σου, ματυροῦν ὅλην τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ περιγράφεις. Τὸν ἀσπάζομαι, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἀδελφάκια.

Μαροῦτοκατισμένη Γαλανόλευκη, δὲν εἶσαι σὺ ποῦ κατήγγειλες τὴν Ἀγωνίαν Ἐθνομάρ- τυρος διὰ τὸ «Κικιρικου». Ἀλλὰ καὶ ἂν ἦσο, δὲν θὰ εἶχες ἀνάγκη δικαιολογίας. Εἶνε κα- ὅσον κάθε φίλον μου, ὅσκις ἀνακαλύπτει λογοκλοπίαν, νὰ μὲ πληροφορή. Αὐτὸ κ' ἐγὼ θέλω, Ὁδρανὸν Τόσον, νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Εἰς τὰ μέρη σας δὲν ἔχω συνδρομητάς. Δὲν προσπαθεῖς ὀλίγον νὰ τοὺς αὐξήσῃς ;

Ὡραιότατος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐ- τὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Τρελλὴ Νεό- της, Πυραμὶς τοῦ Χέσπος, Ἐξορίσιος Ἀτίθις, Ἀντιγόνη καὶ Χρυσὴ Βροχή.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Εἰς τὸ ποίημα τοῦ κ. Περιγαλιτῆ «Ἀχρο- γαλιτὸν Τραγοῦδι», ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὁ διορθωτὴς ἄρτις με- τὰ τὴν ἀλλοιογραφίαν, πρέπει νὰ ἔχῃς καὶ ψευ- δώνυμον) Ἀλεξ. Χ. (ὥραϊον τὸ ποίημα, ἐμπνευσμένον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶνε διὰ ἕνα εἶναι τὸ φεγγάρι !) εἰς δὲ τὸν στίχον 7, ἀντὶ «ὡς ἡ ἀστέρις», νὰ διορθώσῃς ὡς τὰ αἰθέρια.

«ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ»,

Ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτόν ὁ κ. Ἰάκωβος Χ. Δραγάσης ἐδημοσίευσεν ἀναμνηστικὴν ἀπὸ ἐκ- δρομῆν του εἰς τὰς Ἀγίας Χώρας. Εἶνε ὡ- ραιοτάτον βιβλίον, τὸ ὅποιον εἰμπορεῖ νὰ χρη- σιμεύσῃ καὶ ἀντὶ Ὁδηγοῦ. Ὅσοι θὰ εὐτυχή- σαι ποτὲ νὰ προσκυνήσῃ εἰς Ἱεροσόλυμα, αὐτὸ τὸ βιβλίον νὰ πάρῃτε μαζὶ σας. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ διαβάσατε, εἶνε ὡς νὰ ἐπήγγε- ταν ἀκριβῶς καὶ ζωηρῶς τὰ περιγράψει ὅλα. Τιμᾶται δρ. 2,50.

ΔΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Στὸ Κῦμα» τῆς Γαλανό- λευκῆς. — «Οἱ φαρᾶδες» τοῦ Ἀιγείου. — «Πεζὰ τραγοῦδια» τοῦ Ἀπόλλωνος. — «Ἡ πεταλούδα» τοῦ Ριζοσπάστη. — «Τὸ σκυλάκι» τοῦ Ἀιτωρῆτος Λεωνίδα. — Παίγνια τῶν Ἀλεξ. Γκαμπόλα, Παναθηναϊκοῦ καὶ Ἀν- δρεῖον Ἀνδρίου.

Ἀπορρίπτονται ὡς ἄτεχνα, γνωστὰ ἢ ἀ- κατάλληλα διὰ τὴν Διά

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Περιαιῶς μέχρι τῆς 4 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 11 Μαΐου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 29 Μαΐου.

Γ' Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1-1.

199. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος.

Εἰς ἓνα γράμμα μέσα
Ἐν ἄλλο γράμμα βάζω,
Καὶ μιὰ βασιλοπούλα
Ἀπὸ τὸν τάφο βγάζω.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀγνώστου

200. Στοιχειόγραφος.

Ἐπὸθησα τὴ μύτη μου
Μακρύτερη νὰ κάνω
Καὶ κάτι τι ἐλάχιστο
Κολλᾶω τῆς ἐπάνω.
Μὰ βλέπω ἀπὸ τὰ ὄρια
Τὰ λογικὰ νὰ βγαίνῃ,
Καὶ ἀπὸ δῶ εἰς τὸν Ὀλυμπο
Ἀμέσως νάναθαίνῃ!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρὶς

201. Αἵνιγμα.

Ρωμαῖος ἀνάξ τὸ ἀρσενικόν μου,
Κάθε κεφάλι τὸ ὀηλυκόν μου,
Βῆδος ἀμάξης τὸ οὐδέτερόν μου.
Ἀστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆα

202. Γωνία.

+ * * * * * = Πέλαγος.
* + * * * * = Ἡμίθεος.
* * + * * * = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
* * + * * * = Οὐράνιον ὄν.
* * + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* + * * * * = Νῆσος τῆς Ἰταλίας.
+ * * * * * = Ἀκρωτήριον.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Θεάν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Χαράς τῶν Ἑλλήνων

203. Φύρδην Μίγδην.

Ὁ φύρδον - στὰ - βαילוδά - νὰν - ἐσίδωψι - σῶνι
Ἐστᾶλη ἀπὸ τὰ Μαῦρα Μάτια

204. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν καρπὸν κοινότητος.
1, Ὀθρίων, 2, Μέταλλον, 3, Πόλις τῆς Ἀσίας, ἱστορικὴ διὰ μίαν Σύνοδον, 4, Ἐπίρρημα συνώνυμον τοῦ τῷοντι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερσπιστοῦ τοῦ Ἐθνους

205. Μιντόν.

ουο - κκς - αο - η - κλκγθς - υπεη - σην
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ζήτῳ ἡ Χίος

206. Γρίφος.

στο στο ἦσαν
στο στο ἦσαν ἦσαν ἦσαν
στο λη στο ἦσαν ἦσαν
στο στο ἦσαν ἦσαν ἦσαν ἦσαν
στο στο ἦσαν
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δεκαπενταετοῦς Πλοιάρχου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 10, 11, 12 καὶ 13
96. Κανάρης (Κανᾶ, ρίς.) — 97. Νέφος (ναί, φῶς.) — 98. Κάπρος — Κύπρος. — 99. Πρᾶος — Πάρος.

100. Μ Ρ Ι Σ 101. Σ Ι Ο Ν
Τ Η Ν Ο Σ Σ Ο Λ Ω Ν
Κ Ι Μ Ω Δ Ο Σ Ν Ω Ε
Μ Π Ο Τ Σ Α Ρ Η Σ Ν

102. — Τὴν ἀσπίδα. — 103. ΣΤΕΓΗ, ΠΟΡΟΣ, ΑΘΗΝΑ (ΣΠΑΡ-τῇ, ΤΟΘ-εν, ἘΡΗ-μος, ΓΟΝ-ατον, ἩΣΑΐ-ας.) — 104. Ὁ Περι-κλῆς ὁμιλῶν, ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεχὺν τὴν Ἑλλάδα. — 105. Ἐπισφαλῆς προπέτεια (ἐπὶ σφα λ' εἰς πρό πε τί - α.)

106. Ἰταλία (ἦτα, Λεία.) — 107. Ἀηδὼν (α, η, Δών) — 108. Ἀρτεμισία — Ἀρτεμίσιον. — 109. Τὸ τουφέκι. — 110. Τόξιον.

111. ΦΑΔΗΡΟΝ 112. ΓΡΑΝΙΚΟΣ
ΣΑΛΑΜΙΣ (ΡΙον, Ἀγίς, Νίνος,
Γ Α Ω Ι Ἴος, Κρόνος, ὄρκος,
Μ Σ Ν Σ Σινᾶ.) — 113. ΜΕΛ-
Ο Ι ΠΟΜΕΝΗ(ΜΕΛ-πω,
Σ Α Ἰε-Πολύτῃ, Ἀνδρο-
Μεδα, Παλαιστίνη.)

— 114. Ὁ καλὸς φίλος εἰς τὴν ἀνάγκην φαίνεται. — 115. Ἡ Διάπλασις εἶνε ταμεῖον γνώσεων. (Ἰ διὰ πλὰς εἰς εἶνε-τα μεῖον γνώσεων.)

116. Περιάνδρος (περί, Ἀνδρός.) — 117. Λάθος (λᾶ, ὥς.) — 118. Σάλος-σανός.

119. Ρ Η Α Ν Α 120. Λ Υ Ρ Α
Λ Ε Υ Δ Ω Ρ
Ε Ω Μ Η
Α Ρ Η Σ

121. Νενίκηκά σε, Σολομών. (Δαμβάνομεν ἀνὰ ἐν σύμφωνον ἐξ ἀριστερῶν, καὶ ἀνὰ ἐν φωνῇ ἐκ δεξιῶν.) — 122. Χαλιῶα (ΧΑΛΙ... ΜΑ...) — 123. ΑΣΙΑ-ΛΕΩΝ (Ἄλυσ, ΣΕ-λως, Ἰώνια, Ἀναξάρχος.) — 124. Τὰ παθῆματα μολήματα. — 125. Ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ὑπῆρξαν γενναῖοι. (ο αρ εἰς τι δις - καίω - θεμ εἰς τοκλ - εἰς - ὑπ' ἤρξαν γ ἐν ε ι.)

126. Ἀρτεμίσιον (Ἀρτεμις, ἴον.) — 127. Χιτών-χιτών. — 128. Ἡρα-Ἄρη. 130-134. Τῇ ἀνταλ-λαγῇ διὰ τοῦ Μ: μῦ-θος, ἄμμα, μαῦρος, Μαρία, ἀμμή. — 135-136. 1, Ἀγριος, ἄ-γιος, ἄγιον, ἄπιον, ἥπιον, ἥπιος. 2, Δαίμων, δάμων, δῆμων, δῆμος, δῆλος, δόλος, ὄλος, ἄλλος, Ἀγγλος, ἄγγελος. — 137. ΑΔΑΝΑ - ΘΕΤΙΣ (Ἄθως, Ἄθος, Ἄτλας, Νιαγάρης, Ἀστράγης.) — 138. Θε-οὺς αἰδοῦ καὶ οἰδέθι. — 139. Μελέτη τὸ πᾶν (Με λε τη-τόπ' ἄν.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις με ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 6 μόνον· με παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὁρὸς 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνυπονοούμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίας δὲν δημοσιεύονται.

Χαίρετῶ Διαπλαστικόσμον, ἰδιαιτέρως Ἀνοικτοκαρδούς. — Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη. (I, 75)

Α νταλλάσσω ἐκ Σύρου ταχυδρομικὰ δελ-τάρια. Διεύθυνσις: Μαρκησία 4910, Ἀθῆναι, Poste Restante. (I, 76)

Α νταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια διά-φορα, πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Ἀρι-στοτέλην Ν. Παύλου, Χαλκίδα. (I, 77)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 18 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 169]

ΑΘΗΝΑΙ: Ἄννα Ν. Βούλγαρη, Θεοσ. Ἀγτω-νιάδης, Καλλιόπη Εὐ. Διπλῶν, Ἰωάν. Σ. Σαρ-φατῆς, Τηλέμ. Θ. Μητσάκος, Ν. Εὐμορφουλῆς, Θ. Κυριακός, Α. Δ. Σακελλαρίδης, Μιχ. Α. Πε-σμαζόγλου, Λεων. Ζ. Μπίστης, Α. Θ. Δημαρᾶς, Ἐπ. Γ. Χαράλαμπος, Ἐλμύνα Ζάννου, Λουκία Ζάννου, Παναθηναϊκός, Ἀρ. Ἀλ. Ἐμπειρίκος, Α. Δ. Ριζάκης, Α. Π. Καρυσιανῆς, Α. Μαρ. Γιαννουκάκης, Ἀβρε. Κωνσταντινίδης (17ου), Πελοπίδας Ζωγράφος (17ου), Δημ. Σ. Ἀν... ΠΕΙΡΑΙΔΑΣ: Σπ. Κ. Κουρβετόνης, Ι. Ι. Ἀστε-ριάδης, Τ. Μ. Δαμβένης, Ἀναστ. Ι. Καφάσης, Γουλ. Φύρστ, Ἡλ. Π. Δομνένιος, Π. Ι. Παπαθα-νασόπουλος, Κ. Ἐλ. Παπαγιαννόπουλος, Σπ. Π. Βερόντας, Διον. Π. Γεωργιλλᾶς, Ἐμμ. Δ. Τσο-λάκης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ι. Γ. Πορτούλης, Ἰουλία Παναγο-πούλου. ΑΙΓΙΟΥ: Καν. Β. Σπυρόπουλος, Ι. Α. Κορτέσης (17ου). ΑΝΔΡΟΥ: Π. Α. Γονιός, Π. Α. Πασχάλης (17ου καὶ 18ου), Ἀνδρ. Α. Ραζῆς. ΙΘΑΚΗΣ: Φλωρ. Γ. Μαρούδας. ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀντωνία Ἡλ. Μουνδρέα, Σταμα-τίνα Πιερράκου, Γαλανόλευκη, Ἐλένη Π. Μο-σχίδου, Ἐλένη Ι. Βογοπούλου. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Τασία Κοκκίβη. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Φοῖβος Γ. Ἰωάννου (17ου). ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ν. Γ. Καρατζας. ΜΗΛΟΥ: Ἐλένη Α. Μάλλη. ΠΑΤΡΩΝ: Ι. Α. Οικονομοπούλου, Ἐλευθ. Χαρά-λαμπος, Γ. Ι. Χαϊδόπουλος, Ἐλευθ. Π. Κίτσος, Ἐλένη Γ. Πετραλιά, Κ. Γ. Καρυσιανῆς, Ι. Ἀρ. Μεσσηνέλης. ΣΥΡΟΥ: Ι. Α. Σκληράκης, Χαρίκλεια Α. Κλάδη, Σπ. Θ. Εανθόπουλος, Θ. Ἀρ. Μληζιώτης, Π. Ν. Σαρόης, Γ. Ν. Περιοδικῆς. ΤΙΠΟΛΕΩΣ: Λάμπρος Ἀλεξόπουλος, Γεωρ. Κλεομ-βρότου. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀρ. Παύλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΝΩΝ: Βικτωρία Φ. Κωνσταντινίδου. ΚΑΤ' ΕΡΩΤ: Π. Φανουράκης. ΚΑΤΩΝΙΩΝ: Σεμέλη Χ. Στερογγύλη (17ου καὶ 18ου), Μαριάνθη Δ. Δημητριάδου. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Μαρία Μάλλα, Ἀλεξάν-δρα Κ. Δανασή, Δανάη Κ. Δανασή, Κ. Π. Δια-μανδοπούρος. ΠΕΤΣΕΣΤΗΣ (Ρωσσίας): Ἄννα Σ. Μπαρμπούτη (15ου). ΠΟΡΤ - ΣΑΪ'Α: Ὀλγα Χ. Νικολάου, Γαλάτεια Παρασκευά. ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας): Ὀλγα Κιτσιούκη, Εὐ-θυμία Πουλίου. ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ἀλκ. Κ. Σπανδάρος, Σταῦρ. Γ. Παπαδάκης, Ἐμμ. Ι. Κανυαλάκης, Μ. Ι. Σαϊτά-κης, Γ. Μ. Βαλαρής. ΣΑΜΟΥ: Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη. ΣΥΜΥΡΝΗΣ: Εὐνία Δήμα (17ου καὶ 18ου), Λουκία Λάσας, Μερόπη Αλποβάς (17ου καὶ 18ου). ΧΙΟΥ: Π. Α. Μητράκης, Ἰωάννα καὶ Κωνστ. Γ. Χρυσάνθη (17ου).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὴν καὶ ἐκληρωθῆσαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς τοῖς: ΣΠΥΡ. Π. ΒΕΡΕΤ-ΤΑΣ, μαθητὴς Β' Ἑλλ. Σχολείου, ὁδὸς Νεωσοί-κων 10, ἐν Πειραιῇ, ἐγγράφει δια μίαν ἐξαμη-νίαν ἀπὸ 1 Μαΐου—31 Ὀκτωβρ. ἔ. ἔ. ΕΛΕΥΘΕ-ΡΙΟΣ Π. ΚΙΤΣΟΣ, Μακεδών, ἐν Πάτραις, ἐγ-γραφεῖς διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Μαΐου—30 Ἰουλίου ἔ. ἔ. καὶ ΚΑΛΑΙΟΠΗ ΕΥΑΓ. ΔΗΛΛΑΡΗ, διδα-σκάλισσα, ὁδὸς Μεσοβίου, ἐν Ἀθήναις, ἐγγρα-φεῖς διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Μαΐου—30 Ἰου-λίου ἔ. ἔ. Πλεονάζει δόξα μὴ 1,30, ἡ ὁποία θὰ προστεθῇ εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν. Οἱ ἀποτείναντες τὴν λύσιν ἀνευ δεκαλέπτου δὲν ἀναφέρονται.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεῖα Ὀμονοίας,

ὁδὸς Δώρου, 8α

Ὁραὶ ἐπισκέψεων 9-11 καὶ 3-5